

OBUMARCIE (1) *sb n*

L sg obumarcu.

Sł stp brak, Cn s.v. ożyły, Linde w objaśnieniu s.v. obumrzeć.

Ustanie funkcji ożywiającej [czego]: w onych dułzach miefzkáiących w onym morze [w czasie moru] krew półpolicie zblednie á obumrze/ że bárzo márníe zdycháć mułzą w onym zákázeniu iego á w onym obumárciu krwi fwoiey [et factus est sanguis tanquam mortui et omnis anima vivens mortua est in mari Vulg Ap 16/3]. RejAp 132v.

Cf **OBUMRZEĆ**